

Kernboodschap “De Kosmos Herboren, een blijde theologie over de nieuwe schepping”

1. Paulus in 2 Kor. 5:11-21

Het sleutelvers van dit boek is (zie pag. 7):

“Het is God die in Christus de wereld met zichzelf heeft verzoend: Hij heeft de wereld haar overtredingen niet aangerekend. En ons heeft Hij de verkondiging van Zijn verzoening toevertrouwd.” (2 Kor. 5:19; NBV)

Het sleutelgedeelte is 2 Kor. 5: 11-21

De kernboodschap: In de dood en opstanding van Jezus is de hele mensheid gestorven (2Kor5:14b), herboren/een nieuwe schepping geworden (2Kor5:17¹) en verzoend met God (2Kor5:19). Deze dood, wedergeboorte en verzoening zijn onvoorwaardelijk en gaan vooraf aan alles wat nog meer in het hart van God is voor ons in het nieuwe verbond: het is een eenzijdige liefdesdaad van God. Deze daad is eenzijdig, waardoor Gods uitnodiging aan de mensen om bij Hem terug te komen nog grootser en onweerstaanbaarder is dan over het algemeen wordt gedacht.

Het is de bedoeling dat deze eenzijdige liefdesdaad van God gevolgd wordt door een respons van de mensen om naar God terug te gaan (geloof/bekering; van eenzijdig aanbod naar relatie/tweezijdigheid) waardoor deze dood, wedergeboorte en verzoening ook ervaren wordt door de mensen.

Wanneer deze liefdesdaad van God genegeerd wordt (geen geloof) worden deze dood, wedergeboorte en verzoening ook niet ervaren door mensen. Vandaar de oproep: “laat u met God verzoenen” (2Kor5:20b). Dus beiden zijn waar/van belang: God heeft zich vooraf in Jezus verzoend met alle mensen en anderzijds is er de oproep aan de mensen om zich te laten verzoenen met God: de eenzijdigheid moet tweezijdigheid worden.

Wanneer mensen volharden in het negeren van Gods uitnodiging zullen zij uiteindelijk/bij het toekomstig oordeel van Jezus verloren gaan. Dat kan voor eeuwig zijn maar hoeft niet (zie pag. 147 Twee dogmatische zienswijzen/“ik schrap de verzen niet die een vervroegde vrijlating suggereren”).

De context van het sleutelvers 2Kor5:19 is dat Paulus het belang benadrukt van het bekend maken van deze grootste uitnodiging van God (2 Kor5:11-14a, 18-21); we zijn gezanten van Christus en hebben de bediening van de verzoening.

Dit boek benadrukt het liefdevolle karakter en het onweerstaanbare karakter van Gods uitnodiging.

¹ Op pagina 263 van “De Kosmos Herboren” staat dat het woordje “als” in “Daarom *als* iemand in Christus is, is hij een nieuwe schepping” (2Kor5:17; TCNT, Twentieth Century New Testament) *bepalend* bedoeld is (dus: als/omdat iemand in Christus is [dat is namelijk iedereen], dan is hij ook een nieuwe schepping) en niet *voorwaardelijk* (als/pas wanneer iemand is Christus is, dan pas is hij een nieuwe schepping).

2. Jezus in Lucas 15:11-32

Het kerngedeelte van 2 Kor. 5:11-21 wordt geïllustreerd in Lucas 15:11-21: de verloren zoon denkt dat hij een probleem heeft als hij terug gaat naar zijn vader, een probleem dat tussen hem en zijn vader in staat en zijn terugkomst en thuis zijn in de weg staat: zijn schuld (en zondige natuur). De oudste zoon vindt dat ook (de menselijke manier van kijken). Maar uit de feiten dat zijn vader op de uitkijk staat, uitkijkt naar zijn zoon, hem tegemoet rent, zijn zoon onderbreekt in zijn schuldbelijdenis/voorstel en ten diepste in de omhelzing en kus ontdekt en ervaart de jongste zoon dat er geen probleem van schuld (en zondigheid) is; vader is niet boos maar alleen maar heel blij. Uit 2 Kor5:11-21 wordt duidelijk waarom: in de dood en opstanding van Jezus is de jongste zoon vooraf al vergeven, gestorven aan zijn zondige natuur en opgewekt met een nieuwe natuur; alleen hij wist dat niet.

De jongste zoon wist niet dat zijn vader zijn probleem al opgelost had: hieruit blijkt het belang van de “bediening van de verzoening” uit 2 Kor. 5:11-21: mensen kennen de goedheid van God niet, die moet bekend gemaakt worden.

In zijn onwetendheid had de zoon ook kunnen besluiten om niet terug te gaan naar huis en had hij in zijn ellendigheid blijven zitten; dan had hij de ervaring van een ellendig en eenzaam leven terwijl hij in wezen al vergeven en vernieuwd was.

In de doop maken wij niet de overgang van schuld en zondigheid naar verzoend en vernieuwd zijn; in de doop geloven/erkennen we dat we al vergeven, gestorven aan onze oude natuur en opgewekt zijn met een nieuwe natuur en zeggen daar “ja” tegen: van eenzijdigheid naar tweezijdigheid.